

[Finansministeren.]
ringe Afkastning af deres Formue. Undersøgelserne har vist, at dette paa ingen Maade holdt Stik. De fleste af de Formueejere, der har faaet Nedsættelse, har haft en rigtig pæn Forrentning af deres Kapital. I København, hvor man har undersøgt alle de Tilfælde, hvori der er givet Nedsættelse, en Nedsættelse, som for selve Københavns Kommune udgør 1,8 Mill. Kr., har det vist sig, at over to Trediedele af den samlede Nedsættelse tilfaldt Formueejere, hvis Indtægt af Formue i det paa-gældende Aar havde været over 4 pCt., og omtrent 30 pCt. af Nedsættelsen er tilfaldet Formueejere, hvis Indtægt af Formue var over 5 pCt. Det forekommer mig, at man ikke har Ret til at betegne de Mennesker, der faar over 4 pCt. og for en Dels Vedkommende over 5 pCt. af deres Formue, som Folk, der faar en ringe Afkastning. Dette Spørgsmaal blev debatteret i Folketinget ved tredje Behandling af Lovforslaget, og Ordføreren for Venstre hævdede, at det var en ringe Afkastning. Jeg har ikke noget imod, at man fra Venstres Side og fra konservativ Side vil hævde, at en saadan Forrentning af Formuer er overordentlig ringe, men jeg tror blot ikke, at den almindelige Befolkning i Danmark er af samme Anskuelse. Jeg tror, at den Opfattelse af Formueafkastning, de to Partier opererer med i dette Tilfælde, er en Opfattelse, som vel stemmer med de Synspunkter, der findes i højkapitalistiske Kredse i vort Land, men paa ingen Maade med dem, der findes i den jævne og almindelige Befolkning i Danmark.

Jeg tillod mig at gøre saadanne Betragtninger gældende i det høje Folketing under tredje Behandling. Jeg kan godt sige, at jeg blev udlet af Venstre og Konservative, fordi mine Begreber om Afkastning endnu var saa middelalderlige, at jeg fandt, at 4—5 pCt.s Rente var en nogenlunde pæn Forrentning. Det kunde interessere mig at høre, hvorledes man fra Venstres og det konservative Folkepartis Side i denne Sal ser paa disse Spørgsmaal, om man ogsaa her er af den Mening, at en Forrentning, som ligger over 4 pCt. og for en Dels Vedkommende langt højere, maa siges at være en saa slet Forrentning, at der er Grund til at foretage særlige Foranstaltninger med Hensyn til Lettelse i Formueskatten. Jeg er sikker paa, at hvis saadanne Synspunkter fremsættes fra de to Partiers Side her, vil de Ordførere, der maatte fremsætte dem, være klar over, at de ikke udtaler den almindelige Befolknings Syn paa disse Sager.

Samtlige de Oplysninger om Lovens Virkninger, der er fremkommet, før og under Sagens Behandling i Folketinget, har vist, at Loven i alle Henseender maa betegnes som en slet Lov. Den virker paa en fuldkommen ensidig Maade til Fordel for mindre Grupper i vort Land, Grupper, hvis Formueforhold er de allerbedste. Den virker generende ude i Landets og Byernes Skatte-kredse, hvor man skal anvende den. Det vækker Forundring derude, at man i Rigsdagen overhovedet kan give Love, som virker saa ensidigt, og det vækker mange Gange Forargelse, at Lovens Resultater derude ved Ligning bliver, som de bliver. Jeg tror, man har Lov til at sige, at den i alle Henseender, baade teknisk og reelt, er en slet Lov. Det er derfor, jeg har foreslaaet den ophævet. Dette Lovforslag er vedtaget i Folketinget, og det staar nu til dette Ting, om det vil være med til at ophæve den gældende Lov eller vil opretholde den. Men vil man fastholde den, maa man være klar over, at man fastholder en slet Lov, og man maa være klar over, at Befolkningens Vurdering af denne Fastholden af en slet Lov kan give sig Udslag, naar Befolkningen skal tage Stilling til det Lovgivningsarbejde, der udføres paa Rigsdagen.

Jeg skal derfor for mit Vedkommende tillade mig at anbefale, at man slutter sig til Lovforslaget om Ophævelse af den gældende Lov, idet de enkelte Bestemmelser, som foreslaas opretholdt angaaende Beskatningen af smaa Formuer, er af en saadan Art, at jeg gaar ud fra, der fra alle Sider er Enighed om at bibeholde dem.

Hauch: Jeg skal afholde mig fra at komme ret meget ind paa denne Sags Forhistorie. Den højtærede Finansminister benyttede en meget væsentlig Tid til at paavise, hvor slet Loven havde virket ud fra de Synspunkter, som nu var den højtærede Finansministers og de Partiers, der slutter sig til ham. Naar denne Lov i sin Tid blev fremsat, og naar den blev vedtaget i begge Rigsdagens Ting, var det ud fra to Betragtninger, hvoraf den første efter min Opfattelse er den væsentligste og betydningsfuldeste, selv om den anden ikke helt kan lades ude af Betragtning. Den første Betragtning var den, at Samfundet som Helhed var interesseret i, at det ikke tabte sin Kapitalkraft, fordi Kapitalkraften er en Betingelse for at holde Virksomhederne i Gang og en Betingelse for at kunne udvide disse Virksomheder. Man vilde forhindre, at der fandt en Kapitalopspisning Sted, en Kapitalopspisning, som er i allerhøjeste